

متن پرسش

با سلام و عرض تسلیت خدمت استاد عزیز: استاد جان بنده در کار اصحاب کربلا حیران مانده‌ام! سوالم اینست در شرایطی که بزرگانی مثل محمد حنفیه، ابن عباس، عبدالله بن جعفر و... در همراهی سیدالشهداء باز می‌مانند و واقعه‌ی کربلا را یک انتحار به تمام معنا می‌بینند، اصحاب کربلا متوجه‌ی چه مطلبی شدند که با امام همراه شدند؟ پس زمینه‌ی ذهنی و معرفتی اصحاب کربلا چه بود که با ایشان همراه شدند؟ درحالی که آنها نیز می‌دانستند که کشته خواهند شد! باتوجه به اینکه اصحاب کربلا نیز از طیف‌های مختلفی هستند و مراتب دارند، آیا می‌توان (یا اینکه لازم است) به امر مشترکی در میان همگی آنها اشاره کرد که عامل همراهی آنها با امام بوده که در آن بزرگان نبوده؟ و اینکه چگونه انسانهایی با طیف‌های مختلف می‌توانند به آن عامل برسند تا بتوانند در عالی‌ترین صحنه‌ی جبهه‌ی حق در مقابل باطل حاضر شوند؟!

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این موضوع از موضوعاتی است که نیاز دارد مطالعه مفصلی نسبت به فضای تاریخی کربلا به میان آید. پیشنهاد اولیه بنده آن است که با کتاب‌هایی مثل «پس از ۵۰ سال» از مرحوم شهیدی و «حماسه حسینی» از مرحوم شهید مطهری و «کربلا؛ مبارزه با پوچی‌ها» که روی سایت هست نسبت به این موضوع تفکر نمایید. جناب استاد محمد حسین رجیبی دوانی بحثی را در برنامه جهان آرا تحت عنوان «پاسخ به شبهات تاریخی در باب واقعه عاشورا» داشتند که قابل توجه بود https://eitaa.com/jahanara_ofogh/1457 موفق باشید